

Nagyböjt első napjai

Hamvazószerda

Jel 2,12-18 * 2Kor 5,20–6,2 * Mt 6,1-6.16-18

„A szíveteket szaggassátok meg, és ne a ruhátokat!”

A mai nappal ismét ránk köszönt az alkalmas, szent idő, amely arra hivatott, hogy testünket-lelkünket az élő Isten szolgálatába fogja, az ő akaratának megismerésére és teljesítésére hangolja.

A keresztény lét koncentrátuma ez a negyven nap: a megújulásra való felhívástól a Krisztussal együtt vállalt szenvedésen át a feltámadásig magába sűríti a Krisztus-követés valamennyi fázisát.

Egyszerre félelmetes és vigasztaló a por mivoltunkkal való szembesülés. Ha komolyan vesszük, bizony, súlyosan érint, hogy terveinkről, álmainkról, mindarról, amiért nap mint nap fáradozunk, kimondatik, hogy velünk együtt az enyészeté lesz, ugyanakkor szabadító erejű is az illúziókkal való leszámolás, mert rájövünk, hogy nem is kell másnak lennünk, mint pornak: Isten kezében, az ő fényénél ez a por aranyként ragyog és étellel telik meg.

Nagyböjti jó elhatározásaink arra irányuljanak, hogy mind inkább Isten fényébe helyezzük életünket. Nem a világból érkező, olykor egészen vakító reflektorfényeket keressük, hanem Isten tekintetét, aki a rejtekben is lát.

Éppen ezért kicsiny, nem látványos, de konkrét és magunkon mindennap számon kérhető vállalásokat tegyünk. Az imádság, böjt és irgalmasság egymásból fakadjon, ne pusztá külsőség, erőpróba, izzadságszagú erőlködés legyen. A keresztény böjt nem testünk büntetése, sanyargatása, hanem szellemi-lelki Istenhez fordulásunk fizikai vetülete. Testünk a böjtléssel vesz részt az Istenre figyelésben, és ez visszahat lelkünkre: érzékenyebbé tesz az Istentől érkező apró jelekre, indításokra.

Továbbá csak úgy van értelme bármit is megvonnunk magunktól, ha azt jó szívvel Istennek adjuk. Ő pedig sokszor felebarátunk képében jelentkezik. A tévénzés, a társasági élet korlátozása például jó alkalom, hogy az így felszabaduló időnket családunk vagy elhanyagolt barátaink, ismerőseink meglátogatására, meghallgatására, vigasztalására fordítsuk.

Testi-lelki adottságaink, körülményeink folytán mások a lehetőségeink, és persze teherbíró képességünk sem egyforma. Minden nemes szándékunkat és jócselekedetünket megmérgezheti a teljesítményközpontúság s a másokéval való összehasonlítás.

„Ha két napig böjtölsz, ne képzeld, hogy különb vagy annál, aki nem böjtölt. Te böjtölsz, de haragszol, ő ugyan eszik, de kedves. Te szíved kínját és gyomrod korgását civakodással emészted meg, ő mértékletesen eszik, és hálát ad Istennek.”

(Szent Jeromos)